

L'eutanàsia, minoritària al món

A Europa només tres països la tenen legalitzada

Gonzalo Boye. Coordinador de la defensa del govern a l'exili

“Tenim raó quan diem que estem davant una persecució política”

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus uns quants gratacels.

40 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliviatges.com

NAUTALIA
Viatges

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 14 de maig del 2018. Any XLIII. Núm. 14636 - AVUI / Any XL. Núm. 13506 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-7

Via lliure a Torra

DECISIÓ • La CUP acorda mantenir l'abstenció i permetrà avui la investidura del president de la Generalitat, per l'actual repressió i vulneració de drets

POLÍTICA • Avisa que farà una oposició “activa” perquè el programa de govern de JxCat i ERC es basa en l'autonomisme i no en la construcció de la República catalana

L'ESPORTIU

Suárez, Iniesta i Alba, ahir al Ciutat de València ■ AFP

La ratxa s'acaba a València

Desastrós en defensa, el Barça perd al camp del Llevant (5-4)

Europa-Món

P26

Estat Islàmic reivindica l'atac amb ganivet a París

El grup terrorista també es declara autor de tretze morts a Indonèsia

Opinió

P14

El riu també vol aigua

Jordi Agustí i Vergés

ni una gota més!

HUMITAT-STOP

No amagui la humitat, elimini-la per sempre!

Distribuidor per la província de Girona:
ANTONI PAGÈS - 17753 ESPOLLA - Tel. 972 563 418
Mòb. 678 323 938 - antonipages@telefonica.net

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Carme Forcadell

El Tribunal Suprem espanyol –el polititzat Tribunal Suprem espanyol– engarjola aquelles persones que acudeixen a les citacions judicials. El missatge, com deia un dels advocats defensors dels consellers empresonats, és prou clar: “Si vens i no fuges aniràs a la presó per risc de fugida.” Demencial. Aquest mateix tribunal, que té en el seu interior jutges capaços de rebatre els arguments d’una investigada amb l’amenaça ben explícita de “si vol, la processo per rebel·lió”, ha comès un dels atemptats més flagrants contra el debat de les idees i la mateixa inviolabilitat parlamentària amb el processament de tota la mesa del Parlament català i l’empresonament de la seva presidenta, Carme Forcadell. Des de llavors, des de fa prop de dos mesos, la Carme mata les hores dins d’una cel·la petita de la fastigosa presó d’Alcalá-Meco. Una cel·la de només 8 m², amb una cadira, un banc de ciment, una llitera de ferro, una dutxa i un vàter sense tapa.

Volen castigar un símbol, la cara més visible de les mobilitzacions més importants a Europa

Setze hores al dia tancada en aquest forat en companyia d’una altra dona coratjosa: la consellera Dolors Bassa. Amb Forcadell, la justícia espanyola ha volgut castigar un símbol. Més enllà del seu pas per la presidència del Parlament, Forcadell és la cara més visible de les mobilitzacions més importants que han tingut lloc a Europa. La dona que l’any 2012 va agafar les regnes de l’ANC i es va convertir en una figura imprescindible de tot allò que havia de venir. Si qualsevol de nosaltres tanca els ulls, no és difícil recordar la Carme dirigint-se a la gornació aquell 2012. O a la Via Catalana del 2013 o la V del 2014, quan l’independentisme va mostrar una capacitat de convocatòria invencible. Avui, ella i la Dolors –com la resta dels nostres presos polítics– són ostatges d’un estat amb un alarmant dèficit democràtic. Dins dels murs de la presó, ni la Carme ni la Dolors poden veure ni l’Ebre ni el Montgrí que tant estimen. Però sí que poden sentir l’escalf dels centenars de milers de persones que mai oblidarem ni el que elles han fet ni el que ells els han fet. Escriviu-los. Cada mot és una alenada de llibertat.

La punxa d’en Jap

Joan Antoni Poch

Caiguda lliure

Eva Vázquez

La cova d’Aladí

La subhasta de la col·lecció d’art de David i Peggy Rockefeller a la sala Christie’s de Nova York ha trencat la barrera del so, com era de preveure. En menys de dues hores –informaven els diaris salivant de goig–, es van adjudicar peces per valor de 645 milions de dòlars, una xifra astronòmica que ja batia el rècord aconseguit fa una dècada per la col·lecció del modista Yves Saint-Laurent. I només era el principi: fins divendres, van sortir a subhasta en lots successius cap a mig miler d’obres, a banda de mobles, vaixelles, tapisseries i objectes decoratius procedents de les mansions del magnat nord-americà i que fàcilment podien arribar a superar els mil milions de recaptació. Tot molt net, molt legal i fins i tot reparador, perquè els Rockefeller havien estipulat que els guanys tinguessin destins filantròpics, com ara el MOMA, que rebrà una suculenta aportació econòmica, però cap de les preuades pintures que el seu president honorari es guardava a casa. Enmig d’aquesta opulència, la peça més significativa, molt més que els Picasso, Matisse i Monet liquidats a pre-

“La subhasta dels Rockefeller s’ha rebaixat a l’adulació i la sensibleria

us d’infart, acaba sent la pinça d’or per enfaixar bitllets que un postor es va endur per 26.000 dòlars, bastants més dels que la fina agulla seria capaç d’abraçar. L’interès concedit pels mitjans a aquesta indecent exhibició de diner s’ha argumentat dient que és la col·lecció privada més important que es posa a la venda en la història de l’art, però caldria precisar que és la més lucrativa, si no volem agreujar de nou Daniel-Henry Kahnweiler, a qui els francesos van confiscar durant la I Guerra Mundial milers d’obres mestres del cubisme que subhastarien a preus irrisoris en unes sessions histò-

riques, poc després, per cert, que l’adorable patriarca petroler reprimís una protesta de miners a Colorado enviant la Guàrdia Nacional a disparar contra els obrers, les seves dones i els seus fills. En canvi, ningú ha resistit la temptació de rebaixar l’operació a la seva vessant més sensiblera, adulant els Rockefeller com una gent encantadora, apassionada per l’art i la cria de bestiar que, ben mirat, de tots els seus tresors, estimaven sobretot els que els portaven records entranyables, com la seva primera col·lecció d’escarabats. “Ah, que aquests objectes que ens han donat tant de plaer tornin al món”, anhelava el potentat poc abans de morir a la provecta edat de cent anys, durant els quals poquíssimes vegades va permetre que ningú fora del seu cercle compartís un tal gaudi. La realitat és que, amb l’últim cop de martell, no només continuaran estant vedats a la resta dels mortals, sinó que ara ja no sabrem ni on paren, dispersats per centenars de mansions secretes, dissipats per l’aire, fora de circulació com l’or legendari d’Aladí, que procedia, com tothom sap, d’una cova de lladres.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/mbq8a4>

A la tres

Pepa Masó / pmaso@elpuntavui.cat @ppamaso

L'altra batalla

Quim Torra, finalment, serà president de la Generalitat gràcies als vots de JxCat i ERC i l'abstenció de la CUP. S'obre una nova etapa marcada per l'excel·lència –presos polítics i exiliats– que té com a objectiu recuperar l'autogovern i impulsar les polítiques socials, tenint la màxima de fer política republicana seguint el mandat de l'1-O. Tasca gens fàcil que demana unitat d'acció per afrontar els reptes que té davant seu el president i el seu futur govern. Però tot no acaba aquí. L'enèsima crida al diàleg feta des del faristol del Parlament per Quim Torra en la primera sessió del debat d'investidura és del tot benintencionada però poc realista vista la resposta que va arribar des de Madrid. De la crida inicial a la contenció feta per Rajoy a l'espera de quina seria l'actuació del futur govern, la Moncloa, en sentir el discurs, va passar automàticament a l'amenaça, avisant que estaria "molt" vigilant davant

“Res fa pensar que hi hagi la voluntat del govern espanyol de rebaixar la tensió

qualsevol il·legalitat o vulneració del marc constitucional. Res fa preveure, doncs, que hi hagi *de facto* cap voluntat, no ja d'asseure's a parlar, sinó de rebaixar la tensió. Tot i que al PP, a curt termini, li interressi que a Catalunya hi hagi govern per tirar endavant d'una vegada els pressupostos amb el suport del PNB, a llarg termini està lliu-

rant una batalla amb Ciutadans –formació que s'ha envalentit després que l'últim informe del CIS li dona una tendència a l'alça– per mantenir l'hegemonia de la dreta. Ambdues formacions, sabedores que l'anticatalanisme dona vots a Espanya, mantenen una pugna a veure qui és més dur, més contundent contra l'independentisme, per treure rèdit electoral quan falta un any per a les municipals i les autonòmiques. Davant d'aquest escenari, les crides al diàleg estan condemnades a quedar-se en pures declaracions retòriques, almenys adreçades a l'Estat, i res no fa pensar que no passi el mateix amb Europa, llevat que els tribunals a Alemanya, Bèlgica i Escòcia donin una sonora rebregada al Tribunal Suprem. Caldrà començar per dialogar amb els de casa, evidentment amb la CUP ara que s'ha decidit a assumir el rol d'oposició activa i no blocar la governabilitat, i també amb els comuns.

EDITORIAL

Instrucció a la carta

■ L'última interlocutòria del magistrat del Tribunal Suprem que instrueix la causa contra els líders polítics de l'independentisme català, Pablo Llarena, exposa clarament la perversió d'una causa judicial articulada i instrumentalitzada per aconseguir un objectiu purament polític, que és avortar el procés sobiranista a Catalunya i conjurar l'amenaça d'una hipotètica separació respecte d'Espanya. Els fets jutjats no han canviat, però el jutge accepta ara que potser no se sosté jurídicament l'acusació de rebel·lió que fa mesos que esgrimim. Així doncs, agafa el Codi Penal com si fos la carta d'un restaurant i suggereix a les acusacions i també a la justícia alemanya un menú alternatiu amb els delictes de sedició i conspiració per a la rebel·lió, que també garantirien l'objectiu polític d'empresonar la plana major de l'independentisme.

Llarena sap que avança per terreny pantanós, perquè així li ho recorden les decisions judicials a Alemanya, Bèlgica i el Regne Unit, o la mateixa falta de proves que avalin l'acusació de malversació de fons públics, que ell mateix ha reconegut davant el requeriment d'informació de la justícia alemanya. Mantenir a pesar de tot aquest càrrec i, a falta de pagaments per l'1-O, aferrar-se a encàrrecs, partides pressupostàries no utilitzades o suposicions de pagaments indirectes, demostra la voluntat prèvia de castigar i imputar, per sobre dels fets i les proves.

Aquesta interlocutòria avança en la mateixa línia de tota la instrucció, de la conculcació dels drets dels acusats, dels empresonaments injustificats, de la substitució de criteris jurídics per criteris polítics, de la falta d'imparcialitat o de la nul·la permeabilitat a tot argument de les defenses. I aquesta línia no permet esperar un judici just, ans al contrari.

De reüll

Anna Puig

És temps de grocs

És Temps de Flors a Girona. La ciutat obre de bat a bat les seves portes per rebre milers i milers de visitants en l'esdeveniment més important de la capital gironina –amb permís de les Fires–. Una cita marcada en el calendari en ser una de les mostres florals més importants que se celebren a Europa. I, enguany, és Temps de Flors però també és temps de grocs. Gran part de les recreacions artístiques tenen aquest color com a protagonista i ja s'imaginen que no és pas per casualitat. La mostra sempre ha estat un termòmetre

Girona es tenyeix de groc per Temps de Flors i no és per casualitat

dels temes d'actualitat –l'any passat hi va tenir una presència important la problemàtica dels refugiats– i en aquesta edició la situació política en què es troba immers el país no podia passar desapercebuda. A Temps de Flors qui decideix la temàtica de les composicions florals són els veïns i

les entitats que hi participen. L'Ajuntament ni marca tendències ni exerceix el vet. Llibertat d'expressió en estat pur. I Girona, una ciutat plenament identificada amb l'independentisme i amb un moviment ciutadà molt actiu, ha decidit manifestar-se artísticament a favor de la democràcia, del dret a decidir i en contra de la cruel situació que viuen els presos polítics. Des del PP ja s'ha posat el crit al cel i s'acusa l'alcaldesa de pintar la ciutat de groc. Com a molt, la podrien acusar de deixar als ciutadans expressar-se lliurement. I podrien reconèixer que tenen fòbia al groc i a la dissidència.

Les cares de la notícia

COORDINADOR DE LA DEFENSA DEL GOVERN A L'EXILI

Gonzalo Boye

Clar i concís

El responsable de la defensa del govern que ha hagut de fugir a l'exili parla clar del procés judicial iniciat per l'Estat espanyol per extradir Puigdemont i els consellers a l'exterior. Sense pèls a la llengua, reflexiona sobre la parcialitat del jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena.

AUTORA FEMINISTA

Vivian Gornick

Una gran dama

Professora d'escriptura creativa i feminista fins a la medul·la, Gornick publica la traducció al català de dues de les seves principals novel·les. En un moment que la dona diu prou a moltes situacions i que l'apoderament femení és a l'ordre del dia, veus com la seva són de les que val la pena sentir.

DIPUTADA AL PARLAMENT I DIRIGENT DEL PP

Andrea Levy

Només amenaces

El PP, tot i només tenir quatre diputats a Catalunya, continua en la mateixa línia d'amenaçar. Si fa dies insistia que es formés govern, ara el discurs del qui serà cap del govern no els agrada. Tornen a advertir amb més 155 i no entenen que un president independentista és el que el poble va votar.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El centre polític
El PDeCAT reivindica el centre polític de la Catalunya independent i situa la seva proposta en la connexió amb l'efecte Macron.

10
anys

Relleu a Rússia
Dmitri Medviéiev relleva Putin a la presidència russa. Nomena l'expresident primer ministre i converteix Rússia en un país bicèfal.

20
anys

Errors de Borrell
Borrell reconeix que va cometre errors en el seu debat amb Aznar. Atribueix a José Barea el document sobre el dèficit ocult de la Seguretat Social.

Full de ruta

Xevi Sala

Contra els GDR

Un dels efectes col·laterals més indignants originats per la cerca i captura contra l'independentisme consisteix en la mania aquesta de despenjar els llaços grocs que reclamen la llibertat dels presos. Posicionar-se contra la llibertat d'algu, al marge del presumpte delictu que se li vulgui imputar, ja et situa per sota d'un nivell d'humanitat que convindria preservar abans que el món acabi de petar. És la mateixa manca d'humanitat d'aquella mena de gent que primer aplaudeix la crueltat de les presons preventives i al final justificaria per aclamació la instauració de la pena de mort. Fins que li toca el rebre a algú que els és proper, és clar, aleshores sí que descobreixen les virtuts de la compassió. Però el més llastimós dels autoanomenats GDR (Grups de Defensa i Resistència) és la poca cultura democràtica que exhibeixen i la pretesa superioritat moral que gasten. Despenjar els símbols de protesta dels altres és un exercici propi de les societats totali-

El més llastimós dels autoanomenats GDR és la poca cultura democràtica que exhibeixen i la pretesa superioritat moral que gasten

tàries. Si vols, penja els teus, però no facis malbé els de ningú. I, sobretot, no siguis brut, que per a alguna cosa hi ha papereres.

Encara més ridícul és sentir-los com mirens de justificar-se dient que no és tolerable penjar llaços al mobiliari urbà perquè el mobiliari urbà és de tots. La conquesta de les llibertats democràtiques, sempre i pertot arreu, va precedida de les protestes al carrer. L'adhesiu subversiu, per exemple, va ser l'arma més eficaç durant la Transició, ho haurien de saber ells, que la troben tan modèlica. A més, voler limitar les expressions d'inconformisme al balcó de casa és compartir la màxima de Franco: faci com jo, no es fiqui en política. Un país lliure d'estelades i de llaços grocs, prometen, tot sovint amagats sota l'anonimat vergonyós dels passamuntanyes. Aquest és el país que somniem: un país encadenat als intolerants. De gent amagada a casa, engarjolada rere els balcons. Amb el mobiliari urbà intocable i els drets civils rebregats.

Tribuna

Pius Pujades. Periodisra

Llengües que fan nosa

Que les coses ja no passen, succeeixen; que no es comencen, s'inicien; que no s'acaben, es finalitzen; que no es paren, es detenen; que no s'engeguen, es posen en marxa; que no s'untent, s'engreixen; que no s'acosten, s'apropen... Ja ho sé. Fa temps que es veia a venir. Potser érem als anys seixanta quan en Jordi Soler ho va profetitzar: esdevindrem folls, proclamà. I tot això sense sortir de la correcció. Com aquell acudit de fa molts anys d'un client que entra a l'estanc i demana a la dependenta: "Damisel·la, em faríeu la mercè d'estampar un segell de vint-i-cinc de xavalla a l'envelop d'aquesta missiva que vull tirar a la bústia?" La xicoteta, sorpresa, es mira l'amo demanant ajuda. I l'amo li tradueix: "Fot-li un sello de rall!" El que no es pensava segurament el nostre amic humorista és que de tirar en diríem llençar i de llençar, tirar, just a l'inrevés per fer-ho fàcil. O que donaríem la volta a tot: per comptes de remenar la cassola li donaríem voltes; en lloc de capgirar un marcador esportiu li donaríem la volta; per comptes de girar la truita li donaríem la volta... Fa uns dies un flequer explicava a la televisió catalana com feia el pa tradicional. Quan va ar-

ribar el moment d'un pa específic ens va dir que calia donar-li la volta. Sabeu com se'n deia d'aquell pa? Ell mateix ho va dir: pa girat. Sorprenent! Amb aquesta lògica, si pa girat és un pa al qual se li ha donat la volta, d'un pa que s'hagi girat se n'hauria de dir pa voltat. Ono? Jo penso ara que, si fem tantes voltes, ens podem marejar. És que queda algú que sàpiga quan una cosa o una persona és gran, grossa, grassa, gruixuda...? Qui ens ho ha ensenyat? Ningú. Culpa dels mestres, que adoctrinen els seus alumnes. Ja ho diu l'Arcadi Espada, que és un periodista d'origen català que opina a sou als diaris de Madrid: les llengües fan nosa. "Una

“Jo ho tinc clar: la culpa és dels mestres, que adoctrinen els alumnes innocents. O potser el mèrit?”

lengua suele ser un desgraciado factor de diversidad. Nada que celebrar".... "De ahí que la proliferación de lenguas atente contra la función del lenguaje, que es posibilitar la comunicación humana. Y de ahí que sea obligación moral de los hombres trabajar para que el número de lenguas disminuya". Tot això perquè està contra d'un corrent de Sociedad Civil Catalana que voldria igualtat entre les llengües, com a Suïssa o Bèlgica, posem per cas. Valga'm Déu!! On anirem a parar? "La filóloga Mercè Villarribas pretende que una ley de lenguas sitúe en el mismo rango de oficialidad el castellano, el catalán, el gallego y el vasco." Que deixin fer... L'escola que adoctrina, la televisió que adoctrina, la ràdio que adoctrina fan la feina discretament. Aviat serem al cap del carrer. Tots, com sant Vicenç Ferrer, tindrem el do de les llengües: parlant com a casa ens entendran a pertot. El miracle altra vegada és possible. Si escolteu la televisió gallega ho entendreu. Parlen en gallec, però ni ho semblen. El president Puigdemont demanava dijous que no es persegueixi mai més ningú per la llengua que parla. Ho ha dit clar. Clar i català. Per qui ho vulgui sentir.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Denúncies anònimes per adoctrinament

La proposta d'Andrea Levy, diputada del PP al Parlament, consistent a facilitar la presentació de denúncies anònimes, al més pur estil inquisitorial, per tal de lluitar contra suposats casos d'adoctrinament a les escoles amb la consegüent inhabilitació dels professors denunciats, ultrapassa ja tots els límits imaginables. Ja n'hi ha prou d'escampar tanta desconfiança i tanta rancúnia en contra dels mestres i del sistema escolar catalans! Si una família creu tenir constància d'algun cas d'adoctrinament, el primer que ha de fer és anar a l'escola a parlar-ne amb el mestre implicat, i si cal també amb el tutor del seu fill, el cap d'estudis o bé el director. I si amb això no es resol el tema, anar després a la inspecció corresponent i, finalment, quan no quedi altra opció, al jutjat.

Però, mai, enviar una denúncia anònima com si estiguéssim en un país totalitari i repressiu sota el pretext de protegir els drets del seu fill davant de possibles represàlies. No és així com s'educa els alumnes en els valors del respecte, la confiança o el diàleg. Em fa por que amb mesures tan irresponsables com la de la senyora Levy es pugui trencar la convivència a les escoles. A veure si ara resultarà que aquells que més denuncien l'existència d'una "fractura social" a casa nostra, són els qui més volen contribuir a fer-la possible.

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat (Baix Llob.)

Ara hem de parlar?

A la fi sembla, i només dic sembla, que el Sr. Rajoy vol parlar amb Catalunya, ja no pot esperar més. Té les pressions de una colla d'estats i grans diaris del món, etcètera. Jo, que

potser soc un xic exigent i molt descontent amb tot el que ha passat després de l'1-O, li diria unes quantes coses. Per començar hauria de fer fora de les presons els membres del govern i Parlament, ell els hi va fer posar amb les denúncies continuades al TC. Hauria de restablir la pau a Catalunya amb la tornada dels exiliats polítics. Hauria de deixar de perseguir el nostre sistema d'ensenyament. Hauria de deixar de fer-nos la traveta a la nostra TV3 i un llarg etcètera. Si diu que és la justícia qui ho ha de fer, li contestaria que quan li va convenir la justícia semblava que anés a dictat. Si no fes això, jo em negaria a parlar amb ell, les raons són prou importants. Tothom sap que en una negociació sempre hi deixen pèl els uns i els altres. Nosaltes, els catalans, ja n'hi deixem prou cada mes amb els impostos, ara que n'hi deixin ells.

MIQUEL MONCUNILL
Igualada (Anoia)

No tot està perdut, iaies

Quantes vegades ens queixem dient que els nets no ens escolten i no ens fan cas? Compte, que no sempre és així. El 26 d'abril va tenir lloc el lliurament de premis de contes solidaris de Mans Unides en la categoria de deu a onze anys, en què es van presentar 88 treballs i va resultar guanyador del primer premi el meu net Guillem, alumne de la Escola Pia de Granollers. Iaies, ara bé el més bo. El conte, *La revolta dels aliments*, recorda el que li deia la seva àvia sobre el malbaratament que fem dels aliments sabent que hi ha tants nens morint de gana, els aliments llençats es varen reunir indignats reclamant que se'ls respectés ja que eren indispensables per a la vida. Moltes felicitats, Guillem!

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Faran president un ultranacionalista supremacista de dretes que odia la meitat de la societat que vol governar”

Eva Granados, PORTAVEU DEL PSC AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Signes cap a una nova societat

Qualsevol espectador atent –o sigui ciutadà–, si fa un cop d'ull a la història –o a l'hemeroteca– s'adona rà amb facilitat que els cronistes d'opinió tendeixen a remarcar l'excelsitud del moment. “Vivim una època de canvis decisius”, proclamen, “no s'havia vist mai una revolució d'aquesta magnitud”, “això que està passant és el més decisiu dels últims segles”, etcètera, declaren, i estic a punt de sentir-me un reaccionari –paraula per cert en un cert desús, i no entraré aquí en els perquè– dient que ja l'Esclasiastès proclama que si algú diu “això és nou” vol dir que no està informat, perquè no hi ha res de nou sota la capa del cel. Un cop dit això, un se sent temptat a autotransgredir-se. Deia Breton: “Allò que més et retreguin, practica-ho amb tossuderia, perquè és el que veritablement ets tu”, i reclamava el dret a la contradicció com a recurs de l'alta cultura més enllà de l'autoafirmació. Oscar Wilde ho remata dient que la coherència és el refugi dels mediocres.

NO SÉ SI ÉS NOU, tot i que precedents d'ordres diversos sí que n'hi ha, però no n'hi ha prou que les dones es plantin contra els abusos i les injustícies mascles; els mascles amb dos dits de front –alguns n'hi ha– han d'estar igual d'interessats en resoldre aquesta barbàrie pròpia de societats poc evolucionades, per dir-ho d'una manera suau. Per desgràcia, la cultura mascle –terme que inclou el masculisme– està molt arrelada en els gens ibèrics, i eufemísticament dic ibèrics perquè els catalans no estem gaire per sobre en aquest terreny, per no dir gens.

SEMBLA EXÒTIC EN AQUESTES ALTURES estar encara discutint la casuística de l'acord sexual en termes de consentiment, acceptació, por, culpa, vergonya i tots els atavismes que vostès vulguin. Entre dues persones civilitzades, madures i en ple ús de les facultats mentals tot això no s'hauria ni de plantejar. Ni tampoc do-

nar per fet que a partir d'una certa situació ja hi ha llicència per a qualsevol cosa i, el que és més greu, no hi ha dret moral a matisar ni canviar res. Aquest cronista s'ha trobat el mateix al mig d'una relació física en què la senyora li ha demanat d'aturar-se i deixar-ho. Ni se m'ha acudit no fer-li cas. No em malinterpretin: no em considero millor que els altres ni m'he cregut mai un model per res, al contrari, crec ser conscient de l'abast de les meves malvestats. Però és una qüestió gairebé més estètica que ètica, més en termes de dignitat que de dret i de justícia. Quin plaer es pot obtenir sabent que la parella no el desitja? Quina relació es pot construir a partir d'això, amb independència si es tracta d'algú a qui potser no veuràs mai més. Quina memòria deixaràs?

“No n'hi ha prou que les dones es plantin contra els abusos i les injustícies mascles; els mascles amb dos dits de front han d'estar igual d'interessats en resoldre aquesta barbàrie

IMAGINO ALGUN LECTOR DIENT “si que ho devies fer malament si et van dir que paresis”, i sí, és una possibilitat no descartable. I encara, l'observació –que m'he fet jo mateix a mesura que ho escrivia– denota fins on els tics antics prevalen, fins a quin punt són profundes i arrelades les formes antigues, com de vegades l'humor i la frivolitat emmascaren drames autèntics, com és difícil arribar a l'equilibri precís desitjable.

NO SOC CAP TEÒRIC de la igualtat de gèneres, i segur que la qüestió està moltíssima més estudiada i debatuda de com jo hi arribi en aquestes línies, però potser cal recordar que no n'hi ha prou amb reconèixer la raó de les dones en la seva reclamació –en singular, perquè en concepte és una, mal que de múltiples facetes–, que no es tracta d'“acceptar-la”, de declaracions de bones intencions i reconeixement de culpes col·lectives. Tot això no servirà de gaire si no es planteja molt essencialment i fins a les últimes conseqüències un canvi en les formes de convivència, que és el que reclama la nova situació; aquí, un cop més, l'escola és un element decisiu. Les dones han accedit als llocs de responsabilitat fins fa poc reservats als homes, però som al principi de la igualtat. Primer, perquè no hi han accedit del tot: encara hi ha diferències de sou per una mateixa feina, i dificultats d'accés als càrrecs més elevats. I segon, perquè els repartiments de rols socials no s'han adaptat a la nova realitat. Malgrat els càrrecs que ocupen, les dones són encara tractades com les mestresses de casa semiinstruïdes que eren les seves àvies.

AQUESTA ÉS UNA FEINA DE TOTS. Les dones tenen pares, els homes tenen mares. No som dues espècies separades. Fins i tot des de l'egoisme –personal i col·lectiu– és desitjable l'autèntica igualtat d'oportunitats i de desplegar-les, perquè tota discriminació, i més la de la meitat de la població, posa en perill l'actiu de tots.

De set en set

Joaquim Nadal

El patrimoni

El patrimoni cultural, artístic i arqueològic, material i immaterial, està d'actualitat. No hi ha dia que els mitjans de comunicació no tractin de qüestions relacionades amb l'herència rebuda, l'herència a transmetre. Felicitament sovint les notícies són positives; exposicions, publicacions, cursos, conferències, recerques, troballes, excavacions, són motiu de reportatges extensos que palesen la immensa riquesa, la diversitat de les realitats i les formes del nostre patrimoni.

Un patrimoni que s'expressa i es projecta de moltes maneres diferents i que acaba integrant-se al bagatge, a la motxilla del progrés i del creixement en relació amb l'oferta cultural i turística.

Els professionals que treballen en aquest camp ens recorden que el valor cultural i social del patrimoni preval i ha de prevaldre per damunt de les consideracions materials. Que una bona gestió de l'herència rebuda reclama recursos i infraestructures planificades.

Enmig d'un context general positiu trobem els aspectes negatius: l'especulació amb el patrimoni, la destrucció, l'abandonament i la descurança, el tràfic il·lícit, la desvirtuació i perversió dels valors patrimonials. Amb les notícies de cada dia a la mà tothom pot posar perfils concrets a les notícies bones i dolentes al voltant de l'herència compartida.

El fet que el 2018 sigui l'Any Europeu del Patrimoni Cultural aporta un nou ingredient d'actualitat a aquest camp. La imatge compartida és un impuls, una nova embranzida per fer del patrimoni un element essencial de les polítiques culturals i de la vida cívica i associativa del nostre país i d'Europa. La recerca i la transferència de coneixements associats aporten un accent concret i tangible, un element d'identitat a una cultura i unes polítiques tocades per la globalització i la crisi i, per aquesta raó, cada cop més fràgils, més volàtils, més líquides.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Entrevista a l'advocat Gonzalo Boye

"Llarena ha perdut tot indici d'imparcialitat", diu el coordinador de la defensa dels exiliats

Debat sobre el suïcidi assistit al món

Holanda, Bèlgica i Luxemburg han legalitzat l'eutanàsia després del 2002

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La CUP deixa investir Torra

GEST La formació independentista mantindrà l'abstenció com a única complicitat amb JxCat i ERC per no "bloquejar" la investidura **ROL** Avisa que des d'avui passarà a fer oposició activa tenint en compte la previsió que serà un govern autonomista

Xavier Miró
BARCELONA

La CUP permetrà avui la investidura de Quim Torra, però no garantirà la governabilitat a l'executiu de Junts per Catalunya i ERC. Els anticapitalistes van decidir ahir en consell polític extraordinari mantenir les quatre abstencions previstes per tal de deixar que Junts per Catalunya (JxCat) i ERC formin govern. Però la posició i les paraules dels anticapitalistes un cop presa la decisió donen a entendre que aquest serà l'únic gest que poden esperar els dos partits de govern. Des de demà mateix, la CUP passarà a fer "oposició activa" i els deixa clar que no pensin en els cupaires per assegurar-se la governabilitat si no estan disposats a sortir del marc constitucional espanyol.

El resultat de la votació en la reunió del consell polític nacional (CPN), juntament amb el grup d'acció parlamentària (GAP), va ser de 40 vots favorables a permetre la investidura, 24 en contra i una abstenció, segons va informar l'ACN. Una majoria "àmplia", segons un dels portaveus de la formació, Lluç Salellas. La CUP "no bloquejarà la formació d'un nou govern" en un "moment complex" com l'actual, "marcat per la repressió i la vulneració de drets polítics i civils" que exerceix l'Estat espanyol, s'al·legava en el comunicat fet públic després de pren-

Les frases

"Estem disposats a assumir responsabilitats [govern o mesa] si és per fer república"

Maria Sirvent
DIPUTADA DE LA CUP

"Quan es constitueixi el govern, culminarà el darrer objectiu de l'aplicació del 155. No té sentit fer cap altre tipus d'especulació"

"Prenem nota del discurs de Quim Torra perquè creiem que cal anar molt més enllà per la república"

Lluç Salellas
PORTAVEU DE LA CUP

"Automàticament, el diàleg es reprèn. Em posaré a disposició del nou president. I el president Rajoy ja ha dit que també ho farà"

Enric Millo
DELEGAT DEL GOVERN ESPANYOL

dre la decisió. Tot seguit, però, i en la línia del que ha expressat la formació des del 3 de març i del que repetia dissabte en el ple el diputat Carles Riera, els anticapitalistes consideren que el programa polític de JxCat i ERC per al nou mandat "no avança en la construcció de mesures republicanes ni socials" i suposa "un gir autonomista" que els obliga a passar a l'oposició. De fet, la formació dona per acabat un cicle de col·laboració amb les altres dues formacions independentistes que va fer possible el referèndum de l'1-0.

"Oposició activa"

La CUP reafirma, quan falten poques hores perquè es faci efectiva la investidura de Torra, que farà "oposició activa" al seu govern i que es dedicarà a treballar, tant a dins com a fora del Par-

lament, per "un nou cicle del moviment independentista" que acabi sent "rupturista i d'autodeterminació" i que permeti "constituir una república". Queda clar que la CUP no espera que el nou govern de JxCat i ERC surti del marc constitucional i es prepara per a temps futurs.

De fet, la decisió es pren ahir a Cervera, on precisament les bases de la formació celebraven una assemblea nacional extraordinària per fixar l'estratègia a mitjà i a llarg termini. Que es tracta d'un final d'etapa ho ratifica el document que ERC vol aprovar a finals de juny per abandonar la unilateralitat al·legant que, amb un 50% de població independentista, no n'hi ha prou per fer efectiva una república de manera pacífica, cívica i democràtica. La

ruptura, ve a dir, no es pot tornar a plantejar unilateralment fins que no hi hagi una majoria independentista molt més àmplia i clara al carrer i al Parlament.

Encara que no es coneix l'estratègia de futur de JxCat ni del PDeCAT, el candidat Quim Torra llançava dissabte en el seu discurs d'investidura una reflexió que l'apropa més al postulat d'ERC que al de la CUP. Torra assenyalava que potser ara calia substituir les paraules *ruptura* i *desobediència* per *moments* i *oportunitats*.

Col·laboració per desobeir

Tanmateix, la CUP deixa la porta oberta a col·laborar amb el govern presidit per Quim Torra i amb els grups parlamentaris de JxCat i ERC en cas que facin passos per construir un nou marc republicà. En aquesta línia es va expressar la diputada Maria Sirvent en la roda de premsa posterior al consell polític de Cervera.

La diputada va reafirmar l'oferta que Carles Riera va fer dissabte: els cupaires estan disposats a entrar al govern o a la mesa del Parlament per "assumir responsabilitats si és per fer república". En canvi, si l'executiu limita les seves funcions al marc autonòmic, "a la CUP no la trobaran".

En la mateixa compareixença, Lluç Salellas assegurava que la formació havia pres nota del discurs de Quim Torra perquè

creu "que cal anar molt més enllà perquè la república catalana sigui efectiva i garanteixi els drets socials i polítics".

L'abstenció de la CUP permet avui la investidura, amb 66 vots contra 65

Les quatre abstencions de la CUP, doncs, han de permetre avui investir Quim Torra com el 131è president de la Generalitat de Catalunya, amb els 66 vots de JxCat i ERC contra

els 65 de Ciutadans, el PSC, Catalunya en Comú i el PP. El ple d'investidura que desbloqueja la legislatura després de cinc mesos es reprèn a dos quarts d'onze del matí, amb noves intervencions del candidat i de tots els grups parlamentaris abans d'una votació en què ja només cal una majoria simple per ratificar Torra en el càrrec.

Ha estat possible arribar fins aquí per l'abstenció de la CUP, però també perquè el govern espanyol ha evitat recórrer al Tribunal Constitucional contra les delegacions de vot dels diputats Carles Puig-

L'APUNT

Perpetuar el mal ambient

Mireia Rourera

Ara toca titllar de supremacista el que avui es convertirà en president de la Generalitat i repetir-ho fins a l'infinit a veure si al final arrela i, de passada, es perpetua el mal ambient i s'impedeix governar a la majoria parlamentària. Tal com estem i amb la incertesa en què vivim s'hauria de deixar de fer el joc al PP i Cs i intentar rebaixar la tensió. Criticar quan s'ha de criticar,

naturalment, però no posar les coses més difícils quan encara no s'ha ni començat i hi ha gent a la presó i a l'exili. Els que retiren la targeta sanitària als immigrants, que no condemnin els crims del franquisme i permeten carregar-se la llibertat d'expressió i perseguir professors i artistes viuen de l'esbrancada contínua. I del 155. Se'ls ha de donar corda?

Quim Torra, durant el discurs d'investidura ■ JOSEP LOSADA

demont i Toni Comín. A pesar de la petició i les crítiques de Ciutadans, el mateix president del govern espanyol, Mariano Rajoy, va afirmar aquesta setmana en una entrevista a Antena 3 que els serveis jurídics li ho havien desaconsellat.

El nou cicle polític en què JxCat i ERC no tindran el suport legislatiu de la CUP si no s'opta sortir del marc autonòmic obre una etapa incerta d'aliances diverses i fins i tot de diàleg si s'acaben confirmant les ofertes públiques. El candidat Torra demanava diàleg al govern

espanyol i mediació al president europeu, Jean-Claude Juncker, però també n'oferia als grups parlamentaris. El candidat a la investidura es mostrava "disposat a assumir riscos", i demanava a grups parlamentaris com el PSC i Catalunya en Comú que també estiguessin disposats a assumir-ne.

ERC donava per fet en el consell nacional d'ahir que la intervenció política del 155 s'aixecarà en els pròxims dies. El delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo, ho confirmava en una entrevista i també oferia diàleg. ■

Millo confirma que es posarà fi al 155 i que es dialogarà amb el nou govern

Amb la presa de possessió del nou govern català, es posa fi a l'aplicació del 155 i s'obre "automàticament" el diàleg amb l'executiu de Torra. Així ho afirmava ahir en una entrevista a RAC1 el delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo, que reafirmava que no té sentit "especular" sobre el manteniment de les mesures del 155 perquè l'acord del Senat no ho preveu. Des que s'ha constituït el Parlament, recorda Millo, la legalitat autonòmica i constitucional no s'ha tren-

cat, i només si la majoria parlamentària o el govern de Torra la trenquen l'Estat tornarà a actuar. Millo avisa que el govern espanyol estarà "vigilant" que es compleixi la llei. Per exemple, el delegat espanyol va deixar clar que la Generalitat podrà tornar a obrir delegacions a l'exterior si són oficines comercials o culturals com les que tenen altres comunitats autònomes. Tot i que va considerar molt negatiu el discurs de dissabte de Torra –creu que només planteja més confrontació amb

els grups parlamentaris i els ciutadans no independentistes–, Millo deixa clar que el diàleg es reprendrà "automàticament" amb el govern de Torra un cop constituït, perquè se l'ha de jutjar per les actuacions i no pel "discurs abrandat". Millo diu que s'ofrirà a Torra per iniciar el diàleg i va recordar que el president Rajoy ja ha dit que també ho farà. Per la seva banda, la vicesecretària general del PSOE, Adriana Lastra, també va reiterar ahir que l'aplicació del 155 s'acaba amb la cons-

titució del nou govern i, tot i carregar contra el discurs de Torra, va dir que confia que "s'obri una legislatura autonòmica". El líder popular català, Xavier García Albiol, després de conèixer la decisió de la CUP, lamentava: "Més de la meitat dels catalans tindrem un president que no ens representa. I el que és pitjor: no ho pretén." En la línia d'atac de Cs i el PP, la diputada socialista Eva Granados va criticar la CUP i ERC per haver investit "un ultranacionalista supremacista de dretes".

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC veu compatible formar govern i alhora fer república

■ Pere Aragonès fa un retret velat a la CUP lamentant que “alguns” hi vegin una dicotomia ■ Els republicans creuen que “cal fer valer les urnes i passar d’una acció defensiva a una d’ofensiva”

Pere Aragonès, adjunt a la presidència d'ERC, durant el consell nacional del partit ■ ACN

M. Moreno
BARCELONA

L'adjunt a la presidència d'Esquerra Republicana de Catalunya, Pere Aragonès, va defensar ahir durant el consell nacional del partit que no hi ha dicotomia entre configurar un govern i lluitar pel projecte de república. En un senyal velat a la CUP, poques hores abans que aquests decidissin abstenir-se avui en el segon ple per a la investidura de Quim Torra, Ara-

gonès va lamentar que “alguns” hagin volgut “contraposar” l’avanç republicà al fet de “no deixar cap espai a l’article 155” mitjançant la formació d’un executiu, que l’adjunt a la presidència d’ERC va definir com “de resistència”, per retornar les institucions “als seus propietaris: la ciutadania”.

Tot i les dificultats viscudes, va dir, “en aquesta etapa fosca que han estat els últims sis mesos, en què un partit amb tan sols qua-

tre diputats al Parlament ha governat el país”, Aragonès va voler donar “una petita mostra de satisfacció” pel fet de ser a les portes de formar govern “ni sotmès ni mesell” i va fer notar que “fer fora el 155 és condició necessària, tot i que no suficient”, per dur a terme el projecte de república.

Conscient de les admonicions llançades des de l’executiu espanyol en el sentit que Madrid podria aplicar el 155 si ho creu

Record pels absents, salut als nous

“Qui hauria de ser aquí no soc jo; haurien de ser l’Oriol Junqueras i la Marta Rovira”, va ser l’aclamat inici del discurs d’Aragonès, que havia entrat a la sala entre aplaudiments i crits de “Llibertat, llibertat” dels assistents. El líder d’ERC va tenir un record per tots els membres del partit empresonats o a l’exili, i també pels d’altres formacions “que no poden ser amb les seves fa-

mílies ni participar en l’activitat de les seves organitzacions polítiques”, mostra de “l’excelsitud que viu el país”. Aragonès també va tenir paraules per saludar l’increment de la militància “en més de prop de mil persones”, i entre aquestes va esmentar noms coneguts com Ernest Maragall, Magda Casamitjana, Laura Castel i Irene Fornós.

convenient, el portaveu republicà va insistir que ERC “s’alçarà tantes vegades com calguin per desbrossar el camí per recuperar les institucions”. Per això, l’etapa que s’obre amb la probable elecció de Torra per a la presidència de la Generalitat és, segons Aragonès, el moment de passar “d’una acció defensiva a una d’ofensiva i fer valer les urnes”, el missatge llançat per la ciutadania “al carrer, a les places i als col·legis electorals”.

Aragonès va fer una equivalència entre “fer república i fer republicans i republicanisme”, per reivindicar un cop més la necessitat d’eixamplar les bases. “Toca arribar a tots els àmbits”, va dir, assenyalant com a prioritari el munic-

La frase

“El govern de la Generalitat que constituïrem a partir d’ara no serà ni sotmès ni mesell”

Pere Aragonès

ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA D’ERC

pal, i “posar en marxa un front democràtic en favor de les llibertats i els drets civils, com a síntesi de totes les causes justes”. El projecte d’ERC, va subratllar, “només té sentit i és obert i integrador”, per la qual cosa cal “seduir encara els que no estan convençuts, abraçant tothom” i “fent de manobres” del projecte. En aquest sentit, va recordar la feina feta als departaments esmentant una per una les fites assolides pels consellers republicans i la feina feta als ajuntaments, “aquesta pedra indispensable”. ■

La Masia Bartres
CATERING S.L.

CUINA CENTRAL PER A COL·LECTIVITATS

- Empresa familiar dedicada al món de l’hostaleria des de fa **tres generacions**.
- Menús tradicionals, saludables i equilibrats, **planificats per la nostra dietista, amb dietes adaptades segons la implantació del pla dels al·lèrgens**.
- Menús especials per a festes, diades i altres actes.
- Actualment servim a **vint-i-vuit centres de Mataró i comarca**.

Passeig Bell Aire, 49 - 08392 Sant Andreu de Llavaneres - Tel. 93 792 70 01
www.cateringmasiabartres.com - masia@cateringmasiabartres.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Albert Rivera converteix les sessions de control al Congrés en un front de desgast a Rajoy per la suposada tebior amb el 155 a Catalunya ■ FERNANDO ALVARADO / EFE

Rivera fia tot el desgast de Rajoy a prolongar el 155

■ Extrema la pressió al PP per mantenir l'autogovern suspès i desobeir el Senat ■ Busca el rèdit de fer-ho sent català i amb l'eufòria pel CIS ■ Cs li salva el pressupost i la regió de Madrid tot i els escàndols

David Portabella
MADRID

Va votar sí a la investidura de Mariano Rajoy en contra del que havia promès en campanya, va votar els pressupostos del 2017 i votarà els del 2018, i d'aquí a quatre dies salvarà la regió de Madrid per al PP, que hi governa des del 1995 enmig d'escàndols de corrupció. Aquest és el retrat d'un soci fidel i fiable, però Albert Rivera sortia dimecres del Congrés enfadat i trencant l'acord amb el govern de Rajoy sobre Catalunya per l'aplicació "tova" que fa de l'article 155. Lluny de ser un esclat puntual, Cs es disposa a extreure la pressió a Rajoy per mantenir el 155 en vigor i així desgastar el PP, si bé alhora li ho salva tot.

Per escenificar el divorci amb Rajoy pel que fa a

Catalunya, Rivera va triar un dia sensible. "Condemnats a entendre's", titulava l'Abc en portada el 9 de maig, amb fotos de Rajoy i Rivera mirant-se de front. La lectura que el diari de la família Luca de Tena feia del CIS del dia abans era que el PP –que cau al 24%– i Cs –que escala al 22% i desbanca el PSOE del segon lloc– estan predestinats a unir-se en el futur pel bé d'Espanya, però el que Rivera va veure en el CIS és una porta per destronar el PP com el partit hegemònic de la dreta espanyola. Quina porta? La de l'anticatalanisme extrem que deixa vacant la fi del 155.

Sense posar en risc la singladura de Rajoy fins al 2020, Rivera explota ara l'erosió del president pel fet d'obeir el mandat del Senat i aixecar el 155 quan el nou govern català

Les frases

“Escenificar un suposat desacord no té cap interès i no li dona cap vot; vostè fa d'aprovechategui”

Mariano Rajoy
PRESIDENT ESPANYOL

“Rajoy ha de rectificar: no aixequem el 155 fins a posar fi al procés separatista”

Albert Rivera
PRESIDENT DE CIUTADANS

“Les rebequeries de nen petit cal superar-les; que Rivera no tingui reaccions infantils”

Rafael Hernando
PORTAVEU DEL PP AL CONGRÉS

Els 26 recursos al TC davant un 'aprovechategui'

La batalla que Rivera disputa a Rajoy per la bandera de la fermesa amb la Generalitat és desigual. Si Rivera té la llibertat de qui no governa res i no ha de traduir res del que diu al BOE, Rajoy té el monopoli de presentar els recursos al Tribunal Constitucional que aturen la llei impugnada.

Quan el líder de Cs va acusar Rajoy de tebior en l'última sessió de control al Congrés,

Rajoy va al·ludir precisament als "25 recursos" –ara en són 26, després d'haver impugnat la llei de la presidència– que ha portat al TC. "Els recursos no em fan sospitosos de res, almenys en aquesta matèria", li va dir Rajoy. Però si hi ha una paraula per la qual es recordarà l'últim duel al Congrés és una que la RAE no admet. "Escenificar ara un suposat desacord no té cap interès i no li

dona vots, perquè es veu que vostè fa d'aprovechategui", va etzibar Rajoy a Rivera. Més dur va ser el portaveu del PP al Congrés, Rafael Hernando: "Les rebequeries de nen petit cal superar-les; que Rivera no tingui reaccions infantils".

L'únic pont que escapa a la pugna PP-Cs per Catalunya és el que mantenen Fernando Martínez-Maillo (PP) i José Manuel Villegas (Cs).

prengui possessió, que és el que el PP, el PSOE i el senador de Cs, Francisco Javier Alegre, van votar el 27 d'octubre. I aquí Rivera té un comodí que no té Rajoy: qui busca el rèdit electoral de ser més implacable amb la Generalitat que el PP és l'aspirant a La Moncloa que és català. "Jo, que vinc d'una terra on...", acostuma a dir Rivera a Madrid quan vol presentar la seva vida amb èpica.

Quatre mesos i no truca

Si el president espanyol espera que avui hi hagi un 131è president de la Generalitat investit que desfaci el 155 i li permeti tenir els pressupostos amb el sí del PNB, l'eufòria del CIS pel sorpasso al PSOE anima el líder de Cs a reclamar un gest tan antisistema com el de desobeir l'acord votat al Senat i mantenir la suspensió de l'autogovern per lligar curt Quim Torra. "És l'actitud d'un irascible, i només cal mirar l'hemeroteca per recordar que primer no volia el 155 i més tard el volia fins al dia de les eleccions", avisa un alt càrrec de La Moncloa. I això explica per què Rajoy fa quatre mesos que no truca a Rivera, com admet el líder de Cs amb pena.

L'ofensiva de Rivera es completa amb l'acusació d'haver ajudat Carles Puigdemont i la resta de processats quan el ministre Montoro va desfer el delictes de malversació dient que "ni un euro" va anar a l'1-O, d'haver tolerat el vot delegat del president exiliat i de Toni Comín, i de no haver perseguit el que anomena "adoctrinament" a l'escola. I el pitjor per a Rajoy és que Rivera li copia l'estratègia –que aplicava ell amb col·lectius de víctimes quan era opositor de José Luis Rodríguez Zapatero– de denunciar tebior en la fi d'ETA. Així que el líder de Cs fa seu el clam de Consuelo Ordóñez (Covite) a Rajoy de "robar-li la foto de la derrota" d'ETA a les víctimes i ha firmat per un final "sense impunitat".

L'atac de Rivera a Rajoy viurà més escalades amb l'elecció de Torra i la fi del 155, però el soroll no impedirà que Cs voti Ángel Garrido, mà dreta de Cristina Cifuentes, com a president de Madrid divendres i veti així l'alternança en una regió en mans del PP des de fa 23 anys i que ha vist sortir per la porta falsa els últims quatre presidents. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Gonzalo Boye** Coordinador de la defensa dels membres del govern a l'exili

“Llarena ha perdut tot indici d'imparcialitat”

AVÍS • “Quan planteja canvis de delictes en les euroordres, demostra que tenim raó quan diem que és una persecució política” **ERROR** • “Està demanant coses fora de la decisió marc [de no extradir Puigdemont per rebel·lió]; no entén com funciona la cooperació jurídica internacional”

Òscar Palau
BARCELONA

El jutge Llarena ha obert la porta aquests dies que es pugui acabar imputant sedició als polítics processats per rebel·lió. No entenc per què ho planteja, perquè està ampliant la interlocutòria de processament sense que ningú li ho hagi sol·licitat. És un símptoma més que ha perdut tot indici d'imparcialitat.

Però, arran d'això, ha demanat en un escrit a Alemanya que valori extradir Puigdemont per sedició si per rebel·lió no pot ser. L'euroordre conté un relat dels fets i una qualificació jurídica vinculada a la petició que s'ha fet. Si hi vol afegir sedició, benvingut sigui; a Alemanya aquest delictes no existeix des del 1970.

I hi podria afegir altres delictes com la prevaricació? L'euroordre ja està cursada. Ara si el que vol és cursar-ne una altra de diferent, que ho faci. Estem oberts que aquestes coses es plantegin, perquè el que acaben demostrant és que tenim raó quan diem que es tracta d'una persecució política.

Sembla que digui que vol que extradixin com sigui Puigdemont, i que després Espanya ja el jutjarà pel que voldrà... Efectivament. Llarena està demanant que se l'extradeixi pel delictes que sigui, com a pas previ que Espanya vulneri el principi d'especialitat, que diu que si t'entrego per haver menjat raïm, no et puc jutjar per haver-te menjat un plàtan. Com que demanen extradir-lo pel que sigui, és clar que

no els importa aquest principi. En l'últim escrit, de fet, Llarena torna a fer un favor a la defensa, ja que reconeix coses que per a nosaltres eren difícils d'acreditar.

En tot cas, Llarena, el govern i els mitjans espanyols insisteixen a no descartar l'extradició per rebel·lió. Hi ha cap possibilitat que Alemanya s'ho replantegi? No.

Així de concís? En l'últim escrit, Llarena els envia fins a 72 imatges de presumpta violència... És que em sembla absurd... He llegit en alguns mitjans aberracions que no crec ni que calgui discutir, així que la resposta és no. Tant el jutge Llarena com la sala d'apel·lació en el cas de Jordi Sánchez van ser molt durs i crítics amb el tribunal alemany per haver entrat en els fets, i ara li envien 72 raons perquè hi entri més. No estan entenen que aquests fets no tenen encaix en el Codi Penal alemany, tal com ja ha determinat el tribunal. Ara bé, el precari concepte de democràcia que tenen queda reflectit quan consideren que una cassolada és un acte violent.

No accepta la decisió que ja va prendre el tribunal de Schleswig. Està demanant coses fora de la decisió marc, que la contravenen. I una cosa és que vulgui transgredir un conveni o una decisió marc, i una altra, que demani a tercers que facin el mateix.

En un escrit anterior a Alemanya, Llarena insisteix que també hi veu malversació, fins i tot reconeix que potser no hi ha hagut cap pagament. Així és possible aquest delictes?

El precari concepte de democràcia que tenen queda reflectit quan consideren violència una cassolada

En termes teòrics es podria donar. En termes del que s'està plantejant aquí, evidentment no, perquè no hi ha ni contractació, ni prestació de serveis ni pagament. On no hi ha res, no hi pot haver delictes. La justícia alemanya ha dit a Llarena que precisi com arriba a la responsabilitat penal de Puigdemont. És a dir, com trasllada aquests fets a la responsabilitat d'una persona concreta. Responsable polític, ho pot ser. Però penal ja és una altra cosa! Si algú hagués fet res —que no s'ha fet, perquè aquí no hi ha hagut malversació—, en tot cas hauria de discernir quin és el nexa causal que el du del fet a aquesta persona, una cosa bàsica dins del dret penal.

No hi ha cas, segons vostès... És que no és que sigui segons nosaltres: la resolució alemanya del 5 d'abril és molt clara, i fixi's que l'han traduït bé! Em sorprèn que davant de tanta claredat hi hagi tanta confusió.

Llarena parla en aquest escrit de “temptativa de malversació”. Això equival a cap delictes? Admissió deslleial, per exemple.

Bé, Llarena parla de moltes coses, i n'hi ha que són bastant contradictòries. Diu que hi podria haver una temptativa de malversació, però que això no afectaria la pena. A veure: el Codi Penal estableix que la temptativa sempre serà castigada amb una pena inferior a la d'un delictes consumat, i això ho sap fins i tot un nen de col·legi. No és el mateix un homicidi consumat que un d'intentat. Com vol que no hi hagi diferència en la pena? Però si queda claríssim en el Codi Penal! Ara, si volen comprar els jutges alemanys per ximpler, crec que estan fent una mala compra.

Llarena deia que esperava més informes d'Hisenda. Ara es veu que ja li han arribat, i segons ell quadren amb els indicis dels informes policials que ja va fer arribar a la justícia alemanya... Aquests informes, a part del senyor Llarena, els ha vist algú?

Vostès no hi han tingut accés? Que jo sàpiga, cap dels companys de les defenses hi ha tingut accés. Però sí que he llegit en la interlocutòria una cosa

que em sorprèn, sobre l'entrevista al ministre Montoro el 16 d'abril a *El Mundo*. Llarena fa referència a manifestacions que hauria fet l'entrevistador, i no l'entrevistat! I ho diu tres o quatre vegades! A mi de què em val el que hagi dit l'entrevistador? El que em val és l'entrevistat.

Quan creu que es pronunciarà el tribunal de Schleswig? No tenim cap càlcul, perquè encara no tenim un escrit de la fiscalia alemanya, i entenc que no el té enllestit perquè Espanya encara li està enviant proves.

Si deixessin lliure el president i tornés a Brussel·les, es podria tornar a iniciar el procediment? No. A veure: s'ha cursat una euroordre, ha estat valorada per les autoritats judicials i s'ha arribat a una resolució. A partir d'aquí, hi ha un dret a la llibertat de circulació que no es pot veure afectat per altres interpretacions. Llarena ha decidit jugar les cartes a Alemanya, i ha d'acceptar el resultat d'Alemanya.

Justament dimecres hi ha vista

La veu de la defensa

L'advocat xilè Gonzalo Boye Tusset (Viña del Mar, 1965) ha esdevingut, amb Jaume Alonso-Cuevillas, advocat del president Puigdemont, la principal veu dels membres del govern a l'exili, de qui coordina la defensa jurídica, contra els intents cada cop més a la desesperada del jutge Llarena de forçar-ne una extradició. Entre viatge i viatge arreu d'Europa, ha concedit una entrevista telefònica a El Punt Avui (a la foto, en un acte en què va participar a Barcelona fa deu dies) per analitzar la situació processal dels exiliats després dels últims escrits del Suprem a les fiscalies alemanya i belga, i davant la imminent resolució del primer cas, que podria arribar aquesta setmana.

■ JUANMA RAMOS

fonamentals dels que són fora. No ho van fer i ara, a corre-cuita, intenten rectificar aquells errors. Una sentència recent del TC ja ve a dir el que estem dient des del 2 de novembre: no ens poden mantenir al marge de la defensa, i ara ens hi volen incorporar, si bé ja és un problema de difícil solució en el pla de la nul·litat.

La llei orgànica del 2003 sobre les euroordres diu que algú que hagi estat extradit i jutjat, i que hagi complert una pena per un delictes, després pot ser jutjat per un delictes diferent. Podria passar?

El que diu la llei és que, una vegada posat en llibertat, si no abandona el territori nacional en quaranta dies, podria ser jutjat per un altre delictes, sí.

I s'haurien de tornar a exiliar?

Bé, ja ho veurem.

S'està posant en evidència que el procediment penal al Suprem va contra els principis democràtics

Quan prescriu el delictes de rebel·lió?

Faci els comptes a efectes pràctics: si pot dur a penes de vint anys, imagini's la prescripció... No em plantejo aquest horitzó, ja li pot quedar clar, perquè estem parlant de persones que no arribarien pràcticament a sobreviure a la prescripció dels delictes.

I els acusats de malversació?

No apostem per aquesta solució.

Així no pensa que hagin d'estar exiliats per un temps llarg?

Pensem que no, i tampoc apostem per aquesta solució, però he d'exposar ara tota l'estratègia de defensa. Sí que li dic una cosa: no tenim res improvisat.

Per cert, a vostè, qui i quan li encarrega la defensa dels consellers exiliats? Perquè justament es diu que va ser molt improvisat.

Abans que hi hagi la querella, em contacta Jaume Asens i em demana consell perquè el pre-ocupa la situació, en especial la del seu amic Toni Comín. Jo li dono el meu consell legal i en faig un informe. El Jaume el passa al Toni, el Toni es posa en contacte amb mi i parla amb la

resta de consellers i amb el president, i entenen que és una bona estratègia de defensa. I a partir d'aquí comencem a treballar.

Va ser abans de la DUI del 27-O?

Va ser el 28 d'octubre, després que el dia 27 el fiscal general anunciés que la setmana següent presentaria una querella. Va ser el primer moment en què un va poder tenir consciència que l'Estat preveia alguna actitud delictiva, perquè la previsibilitat de les democràcies és que els delictes es coneixen. Un pot preveure que si mata algú allò serà un delictes, però ningú amb dos dits de seny pot preveure que convocar un referèndum es podrà considerar un intent de rebel·lió o de sedició.

S'ha dit que vostès ja havien estudiat quins eren els "millors" països on exiliar-se...

Sí, sí. Ho vam estudiar aquells dies, i hi havia cinc països. Alemanya sens dubte n'era un.

Consideren el cas el "litigi estratègic més gran d'Europa". Per què?

Sí, sens dubte ho és. És un d'aquells litigis que tensen l'ordenament o ajuden a depurar la interpretació que se'n fa en determinats casos. És a dir, en lloc d'estar-me barallant en cada euroordre en un tema que considero de vital importància, agafo un cas emblemàtic que permet posar en evidència algunes disfuncions que afecten una cultura democràtica. En aquest cas, l'existència d'aquest procediment penal al Suprem afecta els principis democràtics de la UE, i això s'està posant en evidència en aquests moments en diverses jurisdiccions diferents.

Esdevindrà un cas de referència en el futur, doncs?

Tot això que a Espanya es considera un delictes, en la cultura democràtica europea són, com ha dit el tribunal de Schleswig, "conductes atípiques", és a dir, no constitutives de delictes. Això posa en evidència que encara ens falta recórrer un camí important per arribar a una interpretació homogènia de l'ordenament en termes democràtics.

Creu que en totes les causes que arribin a Estrasburg es donarà la raó als independentistes?

Estrasburg és un dels llocs on es duren, però n'hi ha molts més, perquè hi ha vulneracions de drets d'un ampli rang: algunes acabaran allà; d'altres, al Tribunal de Justícia de Luxemburg; d'altres, a les Nacions Unides... Lamentablement, es tracta d'un procediment que donarà joc per a moltes terminals. ■

dels exconsellers a Brussel·les. Creieu que ja en podria sortir la primera resolució definitiva?

No crec que hi hagi resolució el mateix dia, però evidentment n'esperem coses bones, perquè estem convençuts que, Pirineu enllà, els fets que planteja el jutge Llarena no són delictius.

En què basa l'optimisme?

En el fet que als països democràtics les resolucions judicials són previsible, perquè no hi ha interpretacions contràries a la llei, i encara menys capritxoses. Hi ha uns fets, unes normes a aplicar i una interpretació que es pot moure dins d'uns certs rangs, però que no se'n desmarcarà.

La fiscalia belga va reclamar més informació a Llarena, que en un altre escrit els ha hagut d'aclarir els delictes pels quals vol l'extradició. Van perduts?

No. Cap de les judicatures d'aquests països va perduda. El que podria ser és que tinguin moments de confusió important per l'extraordinarietat dels plantejaments que els han fet. És lògic i natural que demanin

complements d'informació per saber de què estem parlant.

La resposta de Llarena no sembla que porti gaire res de nou.

Aporta moltes coses, tal com es veurà aquesta setmana. Però no puc avançar res.

Per què aquest escrit no demana que es pugui plantejar sedició també per a Comín?

Perquè Bèlgica encara no s'ha pronunciat. I Alemanya, sí. Ara, una cosa va vinculada amb l'altra: si hi ha una denegació a Alemanya de rebel·lió, això passarà també a Bèlgica. I si a Bèlgica hi ha una denegació de malversació, podem assumir que passarà a Alemanya. Jo insistiria que els dos escrits, analitzats correctament, demostren que no sembla que Llarena tingui una comprensió clara de quina és la decisió marc ni de com l'euroordre regula el procediment. És una mica trist, però és així: no està entenent com funciona la cooperació jurídica internacional.

Creu que si Bèlgica es pronuncia en un sentit, la resta aniran

en el mateix?

Cada país té el seu sistema jurisdiccional, les seves normes i la seva manera d'interpretar-les, però evidentment les resolucions seran força homologables en tots.

S'ha parlat de l'agost com la data final de tots els processos.

Suposo que perquè és quan hi ha la vista prevista a Escòcia...

Sí. Aquest judici comença el 30 de juliol, i som igual d'optimistes. És que parlar a un britànic de rebel·lió és cosa seriosa!

Vostès sostenen que una inadmissió de les extradicions ajudaria a revertir les causes a l'Estat. En què es basen?

En l'àmbit de la UE, per salvaguardar el dret a la lliure circulació de persones, uns mateixos fets no poden ser delictius en un país i no ser-ho en uns altres.

Per cert, la fiscalia ha demanat dividir la causa en dos, per separar-ne els exiliats. Si el jutge ho acceptés, els podria perjudicar?

En absolut. De fet, estan fent el que haurien d'haver fet al novembre si no volien afectar els drets